

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harpii Theologi Eruditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Quomodo amici infideles se gerant, quando ad tempus derelinquuntur.
Cap. XLVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Illud, in quo aliquis quiescit, generat sibi tormentum in separatione.

Sexta causa est, vt amatrice anima probetur per experientiam, si iam ad tantam strenuitatem exercitiorum profecerit, quod in suo profectu sensibili spirituali consolatione carere possit, & seruire Deo, stando in nudo amore. Et in isto fundatur gradus istius consurrectionis, in quo Deus probare aut ostendere vult fideles amatores suos plus sibi adherere & seruire ex nudo amore, quam propter aliquod donum. Et quoniam vera fidelitas nusquam melius probatur, quam in aduersitate, ideo subtrahit Deus amorosae animae omne subsidium sensibilibus auxiliij, permittitq; eam stare in seipsa nudam & in omnibus miseram. Potest autem istud appellari languor infernalis, in quo decumbit anima non pro amore, sed pro angustia & afflictione; nusquam inueniens consolationem, neque in Deo, neque in creaturis quia postquam eam Deus in tantum in se traxit, vt omnis consolatio eorum, quae citra Deum consolari possunt, crux sibi effecta sit, tunc Deus eam abijcit, & nudam a se reponit: & tunc sedet famelica inter duas mensas, hoc est, inter delectationes spirituales & sensuales. Sensuales ipsa contemnit, & spirituales ille negat: cuius causa est, quia vult vt anima discat stare animo voluntario derelicta sine omni adiutorio, & ita gratias agere & laudare Deum, atque in omnibus fidelis esse, in nullo propriam queritando oblectationem & quietem, praeterquam in solius diuini beneplaciti adimplerione: discat etiam de sua derelictione stare contenta, imo in hoc quietem suam constituere, considerando hoc Deo placitum esse, & sibi valde meritorium, profectuiq; suo spirituali multum utile, si tamen in istis non efficiatur acediosa aut negligens, sed fideliter faciat quod potest.

Quomodo amici infideles se gerant, quando ad tempus derelinquuntur. Cap. XLVIII.

Amici infideles.

AD istud non poterunt amici infideles peruenire, sed in ipsa derelictione statim ostendunt propriam querelationem, & hoc multis modis. Inueniuntur multi, qui quam cito derelictionem aut subtractionem deuotionis sentiunt, simul etiam refrigescunt in affectu exercitiorum & proficientis viuae, conuertentes se rursus ad carnis mollitiem & corporis quietudinem: extra regulam discretionis optant diuina frui consolatione, sed sine labore: quae si eis negatur, querunt solatiu in creaturis, & hoc interdum magno animarum suarum pericu-

periculo: apparent in Ecclesijs Angeli, sed in societate hominum sunt
 laquei inimici. Sunt alij, qui pusillanimes in derelictione existunt, re- Amici deli-
 putantes se teneros & delicatos; & ideo quicquid solatij & commodi- cati.
 tatis suo corpori quiuerint exhibere, totum sibi necessarium suspican- Iob 28.
 tur. Sed meminisse debent, quod sapientia Dei, & amor ardens, nō ha-
 bitant in terra (hoc est in corpore) *suauiter uiuentium*. Et quamuis isti
 statim mortale peccatum non incurrant, ardor tamen deuotionis in
 ipsis minuitur, & internum cordis exercitium prepeditur, virtutumq;
 & diuinæ suauitatis sapor ipsis inspidus efficitur. Sunt præterea alij, Amici fa-
 qui postquam ipsis interna sensio subtracta fuerit, tam fastidiosi in fidiosi.
 se ipsis sunt & graues, vt etiam onerosi sint his, cum quibus conuersan-
 tur, quasi infernali quodam stimulo vrgerentur. Nemo potest ipsis
 acceptabiliter loqui vel respōdere, ambulare, stare, aut aliud quicquam
 facere: imò pro parua renulius valoris adeo conturbantur, quasi va- Amici ia-
 leret mille auri talenta. Adhuc sunt præter hos alij, qui post receptio- stables.
 nem sensibilis deuotionis aut amoris, rursus post hoc aliquantulum
 à Deo relinquuntur ad tempus: & tunc in magnam deueniunt insta-
 bilitatem, & impelluntur ad crebrò mutandum propositum, puta nūc
 vnum modum viuendi assumentes, nunc alium. Cuius ratio est, quia
 non quarunt Deum propter ipsum solum, sed etiam extra Deum in
 suis exercitijs aliquid desiderant acquirere, quod pariter in eodem ex- Questio
 exercitio sub eadem intētionē (quasi aliquid iuxta positum) quaritur: & naturæ.
 hoc modo natura occultè quærit se ipsam sub bona specie: quia quam-
 uis videantur solum Deum quærere ad recipiendum & fruendum, hoc
 tamen hac intentione volunt, scilicet vt fruantur eo repleti gloria, ex-
 perimentali deuotione & amore: nō autem desiderant ei vniri in cruce
 afflictionis, pœnarum, infirmitatum, contemptuum, & similiter
 omnis aduersitatis, & derelictionis. Surdi enim sunt ad vocem Christi,
 qua ait: *Qui vult venire post me, abneget semetipsum*, (in nullo scilicet Lucæ 9.
 quærendo) *& tollat crucem suam*, non solum pœnitentiæ, sed etiam om-
 nis aduersitatis, *& sequatur me*, omnia aduersa cum desiderio tole-
 rando propter me, sicut ego propter eos amaram mortem ex deside-
 rio, & amore voluntariè suscepi. Et quoniam istiusmodi homines hoc
 in sua intentione non habent, propterea efficiuntur in sua derelictio-
 ne, quærentes aliquem viuendi modum, per quem suam experimen-
 talem deuotionem possint recuperare: videturq; eis hoc esse bonum:
 sed est, quærere naturam ad quiescendum in sensibili aut experimen-

Intrepidus
& inconstans.

teli deuotione. Et quia summum studium suum adhibent magis ad opera virtutum, & exteriora exercitia poenitentiae, in vigilando, ieiunando, cilicium portando, & similibus, quam ad sibi ipsis plene moriendum, & in nullo sequendum, vel ad Deum nudo amore amplectendum, idcirco querunt per vitam exteriorem experimentalem recuperare deuotionem, mutantque crebro propositum; nunc hoc modo, nunc alio viuere eligentes, sed nusquam stabiles manent. Simili modo querunt diuersa consilia, & confessores, sed sicut impetuosi, & importuni sunt in querendo consilium, sic etiam (imo & amplius) sunt incuriosi in exequendo vel acquiescendo consilio dato: quia sibi vituperata volunt excusare, defendere, & laudare; consulta vero & laudata vituperare. Cum igitur consilia diuersa perquisierint, nullum omnino sequuntur, sed videntur sibi in causa prudentiores ceteris: quod inde protenit, quia se ipsos nimis diligunt, & adhuc praesumptuosi, & inflati sunt corde (haec enim duo fometa potissima sunt huius inconstantiae) stantque periculose, quod ad animae salutem. Quia ergo praefati homines non sunt veri fideles amici Dei, neque vere grati gratiae eius, nec etiam querunt nudum Deum, sed nimis requiescunt in donis ipsis, nimis proprio commodo inhiantes, in isto gradu conseruacionis debite probantur & reprobantur, ita quod non valent salubriter ingredi profundius in secretum Dei cubile. Et si contingat aliquem ex his trahi a Deo profunde & alte in spiritualem cognitionem ac voluptatem in breui tempore, timendum est huic, ne forte hic receperit mercedem suam, quemadmodum legimus de Comite Iuliacensi Gualtero, qui erat malus tyrannus, quod nocte quadam Natiuitatis Christi bis aut ter tantam receperit spiritualem suauitatem, ut postea diceret, si posset adhuc semel huiusmodi sentire dulcedinem, dimidium territorij sui pro hoc dare vellet. Et tamen reuelatum fuit post mortem eius, quod cum Maxentio Caesare malo deputatus esset in eandem damnationem. Sunt insuper alij, qui in experimentalis deuotione & amore se tam indiscrete exercitant, non solum in conseruacione ad Deum, verum etiam in exteriori poenitentia facienda ultra posse naturae, quod natura penitus pessundatur, & destruitur. Et quia in affluentia gratiae naturae infirmitate non sentiunt, suspicantur sibi licere quicquid naturae valent imponere, nec volunt recipere informationem. Cum igitur tam diu istud tractauerint, quod natura totaliter conculcata est, ita ut gratia Dei de cetero non valeat adesse, aut assistere pro-

Arrius in
d. 1. c. 1.
In d. 1. c. 1.
Arrius in
d. 1. c. 1.

pter suam infirmitatē, tunc amittunt sensationem deuotionis & amoris: & tunc primò percipiunt quā infirma ipsa natura effecta sit. Tūc cor seipsum claudit, & natura deficit, ad eò vt sensio deuotionis nullū accessum vltra habere possit: deciduntq; in grauem angustiam, tribulationem, pusillanimitatem, & desperationem, replentur phantasijs, & habent terrestrem infernum omnibus diebus vite suæ. Sed Deus non permittet eos damnari, nisi scienter se conuerterint ad mortalia peccata: eorum tamen pusillanimitas, scrupulositas, desperatio, tentatio de fide, & huiusmodi, erunt eis pœna temporalis super terram, sed non in damnationem. Ideoque qui à Deo introrsus trahitur ad vitā contemplatiuam, & peruenit ad practicū amorem vigorosè exercendam, oportet vt à magna exteriori pœnitentia agenda sibi caueat: quia internus impulsus naturam satis debilitat, & consumit, imò oportebit sepe etiam moderari cum discretione ipsos vigorosos impulsus: quia si ipsos semper pleno corde sequi vellet, naturam nimium debilitaret. Sed qui nō habet vigorosam internam operationem, ille poterit tanto amplius exterius pœnitentiam agere. Hinc legimus de Fratre Rogerio (de quo supra dixi) quòd postquam sensit vigorosam internam operationem gratiæ & amoris Dei, timuit magnam pœnitentiam & abstinentiam facere, licet multum optabile sibi fuisset hæc agere. Dicere enim solebat, quòd maior labor, quem faciebat, esset comedere, & dormire, quia quando comedere volebat, saragebat ad quemlibet morsellum, quem sumebat, superiores vires animæ tam altè in Deum eleuare, & Deum benedicere, quòd saporem cibi videbatur quasi nō sentire. Quando autem sic non potuit sursum rapi, consueuit saporosum cibum totaliter dimittere. Ideo autem nō egit pœnitentiam, quia sciuit per experientiam, quòd per abstinentiam minuebatur interna deuotio, & operatio, in qua mirabiles gratias & Dei dona recipere consueuerat, vnde noluit præbere occasionem, qua interna operatio Dei impediretur.

Discretio
in contem-
platione.

Frater Ro-
gerius.

Quomodo amici fideles probantur triplici myrta tribulationum.

Cap. XLIX.

NVnc prosequendum de amicis, qui fideles permanent in omni aduersitate, quos tamen Deus probare vult propter ipsorū utilitatem & profectū, quia expedire eis, sicut Angelus dixit ad Tobiam. *Quia acceptus eras Deo, necesse erat vt tentatio probaret te.* O bea- Tob 12.

Ffff a

tum